

TỰ LIỆU:

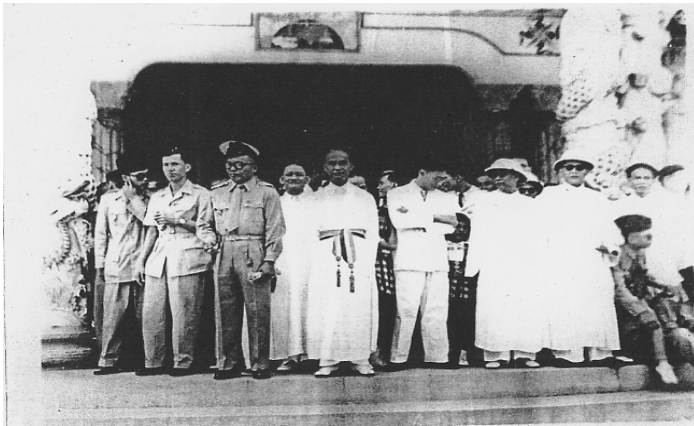
XYZ, ÔNG LÀ AI?

Trần Tử Thanh

VA 10-26-2007

Thấm thoát miền Nam Việt Nam Tự Do đã mất vào tay cộng sản hơn ba mươi hai năm! Ba mươi hai năm qua là một thời gian khá dài so với một đời người, nhưng đối với chiều dài lịch sử dân tộc thì chỉ là một khoảnh khắc khá ngắn ngủi. Nay lại thêm một giai đoạn nữa của giòng lịch sử cận đại Việt Nam đã sang trang và khép kín. Hàng loạt những bí ẩn của chính trường miền nam cũng được mang xuống tuyến đài cùng với những nhân vật đã từng giữ những vai trò lãnh đạo then chốt trong cuộc chiến chống Cộng, bảo vệ nền tự do dân chủ cho nhân dân Việt Nam.

Ls. Tuyên thảm Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh và dự cuộc duyệt binh của lực lượng quân sự giáo phái Cao Đài. Từ trái qua phải: Tướng Nguyễn Thành Phương (thứ hai), Tướng Nguyễn Văn Thành, Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc, Ls. Tuyên & hai ái nữ, và hai vị chức sắc Cao Đài

Cho đến nay, khá nhiều bí mật lịch sử thời đệ nhất, đệ nhị Cộng Hòa vẫn còn trong vòng bí ẩn, chưa được công khai tiết lộ và bạch hóa. Trong khi đó, một số người viết lại lịch sử, ký sự hay hồi ký đã vô tình hay hữu ý ghi lại những sự kiện thiếu chuẩn xác, đôi lúc còn bịa đặt hoặc suy diễn một cách tùy tiện. Thiếu đạo đức hơn nữa, có kẻ lại còn phóng bút tự nhận mình là những nhân vật đã từng đóng những vai trò chính trị quan yếu trên chính trường cũng như trong hậu trường chính trị Miền Nam. Thậm chí họ tự nhận đã từng tham

gia vào những việc, mà trên thực tế, nằm ngoài tầm tay cũng như khả năng và thể chính trị của họ lúc bấy giờ.

Ai là người đã “ra lệnh” sát hại Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và bào đệ ông, Cố Vấn Chính Trị Ngô Đình Nhu? Phải chăng lệnh đó phát xuất từ Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ, Đại Sứ Henry Cabot Lodge, từ CIA qua trung tá Lucien Conin, Đại Tướng Dương Văn Minh hay Trung Tướng Trần Văn Đôn ?

Ai đã âm mưu giết cố Trung Tướng Đỗ Cao Trí, Tư Lệnh Quân Đoàn III, kiêm vùng 3 Chiến Thuật, người Tổng Chỉ Huy cuộc hành quân vượt biên giới Việt Nam-Kampuchea để truy kích đầu não Trung Ương Cục Miền Nam (Cục R)? Qua tin tức khai thác tù binh cao cấp VC, ban lãnh đạo Trung Ương Cục R (Rờ) lúc bấy giờ đã chạy trốn chết, và trốn vào vùng Kratie, Kampuchea để ẩn náu. Cố Trung Tướng Đỗ Cao Trí đã có kế hoạch tiếp tục cuộc hành quân truy kích địch để bắt sống hoặc tiêu diệt toàn bộ ban lãnh đạo Trung Ương/Cục R. Nhưng tiếc thay, trục thăng của ông đã bị nổ tung chỉ ít phút sau khi vừa cất cánh.

Ai là người đã ban mật lệnh giết Đại úy Nguyễn Văn Nhung, sĩ quan tùy viên kiêm cận vệ của Đại Tướng Dương Văn Minh bằng cách siết cổ bằng giây dù cho đến chết rồi loan tin Đại úy Nhung treo cổ tự vẫn? Đại úy Nhung chính là “sát thủ”, là người thi hành lệnh giết cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu.

Chỉ mới đặt ra vài câu hỏi trong hàng vạn bí mật lịch sử của chính trường Miền Nam mà mãi cho đến nay sử sách vẫn chưa tìm ra được câu giải đáp chính xác.

Một trong những bí ẩn lịch sử nữa chúng tôi muốn nêu lên và ghi lại ngày hôm nay để chúng ta tìm hiểu và theo thiên ý, ít nhiều chắc cũng có người còn nhớ tới. Đó là tác gia bí mật của những bài tham luận chính trị viết từ Việt Nam, vang dội đến cả các nước Âu Mỹ được đăng trên tờ Le Monde nổi tiếng tại Pháp, France Asie tại Hồng Kông và New York Times tại Hoa Kỳ. Đặc biệt những bài nhận định chính trị liên quan đến

tình hình Việt Nam được đăng hàng tuần trên tuần báo Thời Luận vào những năm 1957-58 với bút hiệu XYZ và Chính Nghĩa.

* * *

Ngược dòng thời gian, vào những năm 1957, 1958, quý vị độc giả nào sống tại Sài Gòn và các thành phố lớn tại Miền Nam chắc còn nhớ hoặc nghe đến ông Nghiêm Xuân Thiện, Quốc Vụ Khanh, cựu Đại Biểu Chính Phủ tại Bắc Phần vào năm 1948. Vào năm 1957 ông được Bộ Thông Tin cho phép ra tờ tuần báo Thời Luận, với tư cách Chủ Nhiệm, kiêm Chủ Bút. Những số báo đầu tiên in ra chỉ vồn vẹn có vài ngàn số, với số độc giả trí thức nhất định. Đa phần độc giả của Thời Luận là những người thích theo dõi, quan tâm tới thời cuộc nước nhà và tình hình chính trị thế giới.

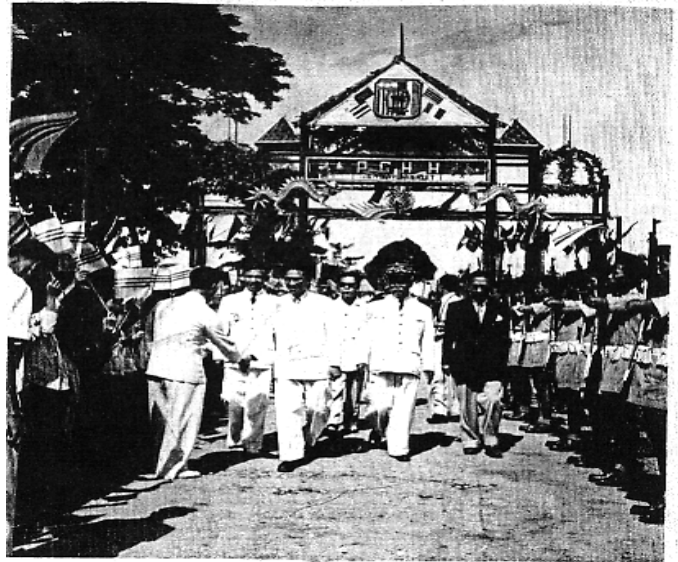
Vào những tháng cuối năm 1957, tuần báo Thời Luận đột nhiên khởi sắc với hàng loạt những bài tham luận chính trị của một tác giả rất bí ẩn, lúc lấy bút hiệu XYZ, khi ký tên Chính Nghĩa. Nếu độc giả nào tinh ý, qua cách hành văn, bố cục và nội dung bài tham luận sẽ dễ nhận ra ngay XYZ và Chính Nghĩa chỉ là một người. Mỗi tuần tác giả chỉ viết một bài, được đăng trình trọng ở trang đầu, bên góc phải của trang báo. Những bài tham luận thường đặt trọng tâm vào những khuyết điểm của chính phủ liên quan đến các hành động tiêu diệt đảng phái quốc gia, các vụ bắt bớ, giam giữ, xử án trái pháp luật những nhà đối lập chính trị. Bài báo cũng nêu ra tệ nạn độc quyền kinh tế; hoặc những chia rẽ xáo trộn trong hàng ngũ quân đội và công chức qua giám sát của các đảng viên đảng Cần Lao, làm suy yếu quân đội trong công cuộc bảo vệ đất nước. Đặc biệt hơn nữa, XYZ và Chính Nghĩa còn viết một loạt bài “Thư gửi ông Nghị của tôi”, phê bình những việc làm vi hiến của một số “Nghị Gật”, chỉ biết tuân thủ chỉ thị của chính phủ ... Những bài viết rất dễ đọc, không cầu kỳ, khách quan phân tách và nghiêm khắc phê phán những việc làm thiếu dân chủ, nặng tính gia đình trị của Tổng Thống Ngô Đình Diệm, ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu và nội các. Những bài báo của XYZ và Chính Nghĩa đã làm cho Tổng Thống Diệm và ông Nhu, nhất là Bộ Thông Tin vô cùng bối rối và bực tức.

Lúc bấy giờ, cứ đến mỗi sáng Thứ Bảy, chúng tôi thấy các em bé bán báo rong ôm từng xấp báo vừa chạy vừa rao to “Thời Luận mới ra lò ! XYZ, Chính Nghĩa viết nóng hổi đây ! Gần cửa trường học chúng tôi, bên hông Dinh Độc Lập có hai sạp báo lúc nào cũng tấp nập người mua. Khắp nơi trong thành phố, hàng bó báo Thời Luận vừa đem từ nhà in về, chưa kịp bày lên sạp, chỉ trong chốc lát đã bán hết sạch. Lúc bấy giờ, giới trí thức, sinh viên rất thích tờ Thời Luận, kể cả các bác tài

xế taxi hoặc xích lô, trong khi chờ đợi khách hầu như ai cũng có tờ Thời Luận đọc một cách thích thú.

Chính chú Ba Khánh (1), người tài xế trung thành của gia đình chúng tôi, tuần nào cũng mua tờ Thời Luận. Một hôm trên đường đưa mấy anh em chúng tôi từ trường về nhà, trên xe có Ba tôi, chú hỏi “Ông có đọc bài “Thư gửi ông Nghị của tôi” của XYZ tuần này chưa? Vừa nói chú vừa xoay người đưa tờ báo cho Ba tôi, “cha XYZ này là ai mà cá gan thiệt, viết vậy “nó” bắt được nó dám cho đi Côn Đảo lắm! Ba tôi cầm tờ báo, vừa cười vừa trả lời bằng quơ “Biết ai mà bắt”.

Nhiều bạn thân của gia đình đến thăm cha mẹ chúng tôi cũng thường bàn tán và suy đoán về XYZ và Chính Nghĩa. Người thì nói đó là ông Nghiêm Xuân Thiện. Vì khi làm Tổng Trấn Bắc Phần năm 1948, ông Thiện đã cứu mang ông Diệm và ông Nhu lúc hai vị này còn hàn vi, nên bây giờ mới để yên cho ông làm báo. Có người còn quả quyết đó là Bác sỹ Phan Quang Đán, hoặc là Kỹ sư Phan Khắc Sửu, cũng có thể là ông Trần Văn Văn... Chính nhà báo tiếng tăm quốc tế Bernard Fall trong quyển “The Two Vietnams”, tại trang 270-271 cũng ghi rõ: “...Ngày 15 tháng 3 năm 1958, ông Nghiêm Xuân Thiện, Cựu Tổng Trấn Bắc Phần, trong một lá thư ngỏ “Gửi Dân Biểu của tôi” (2) đăng trên tuần báo Thời Luận do ông làm Chủ nhiệm, nhận xét rằng:

Ls. Tuyên trong chức vụ Bộ Trưởng Phủ Thủ Tướng đi thăm lực lượng quân sự Hòa Hào ở Cái Vồn. Người đội mũ Képi đi bên cạnh Ls. Tuyên là tướng Năm Lửa.

Dưới thời chính phủ phong kiến thực dân Nguyễn Van Tâm, “trong những cuộc bầu cử Hội Đồng Tỉnh và Hội Đồng Xã, dân chúng bị dọa nạt và ép buộc phải đi bầu, nhưng còn khá hơn những cuộc bầu cử của quý vị, vì không có ai dùng xe cam nhông chở lính vào Sài Gòn để “giúp việc bỏ phiếu”... Quý vị lấy làm hãnh diện đã

tao lập cho Việt Nam một chính thể mà quý vị cho là tương như nước Mỹ. Nếu có tương tự thì cũng như một tòa nhà chọc trời và một ngôi nhà mái tôn giống nhau ở chỗ cùng là những nơi có người ở... Ở đây, dân biểu là những viên chức

chính trị làm luật giống như một xưởng ngôn viên trên đài phát thanh, lớn giọng đọc những bản văn đã có người soạn sẵn từ trước.”

Ls. Tuyên trước văn phòng số 40D Gia Long, Sài Gòn

Có lần đến thăm cha tôi vào buổi sáng sớm để tránh theo dõi của mật vụ, bác Nghiêm Xuân Thiện có cho cụ biết mặc dù tuần nào bác cũng đã cho in đến một trăm hai mươi ngàn (120.000) số mà vẫn không đủ báo để bán. “Anh có biết Ngô Đình Nhu đang đau đầu vì ngòi bút của XYZ và Chính Nghĩa không?”. Vào thời điểm đó, Thời Luận là tờ báo đối lập duy nhất với chính quyền, bán chạy nhất, với số ấn bản cao nhất. Trong lịch sử làng báo Miền Nam tự do, chưa bao giờ có một nhật báo hoặc tuần báo nào có số ấn bản kỷ lục như vậy. Theo nhà văn Hoàng Hải Thủy, một trong những cây bút kỳ cựu nhất của nhật báo “Sài Gòn Mới” của bà Bút Trà, một tờ báo (thân chính quyền) bán chạy nhất nước cũng không bao giờ in được trên bốn mươi ngàn số (40.000).

Không lâu sau đó, khắp mọi nơi từ trong công sở đến ngoài quần chúng đều bàn tán xôn xao về những bài nhận định chính trị trên tờ Thời Luận của tác giả XYZ và Chính Nghĩa, ông Ngô Đình Nhu đã ra mật lệnh cho công an, mật vụ tổ chức một số côn đồ, giả dạng thường dân đến tòa báo Thời Luận, nằm tại ngã tư đường Gia Long, đối diện với rạp hát Long Phụng, đập phá máy móc, đồ đạc trong tòa soạn và chiếc xe Citroen 15 ngựa của vị chủ nhiệm. Bác Nghiêm Xuân Thiện bị bắt giữ. Mặc dù bị tra khảo nhiều ngày, bác vẫn tuyệt đối không khai báo XYZ và Chính Nghĩa là ai? Bác bị chính quyền truy tố về tội “Xử dụng báo chí để phi báng chính quyền” và bị phạt 10 tháng tù giam. Tuy tuần báo

Thời Luận đã bị rút giấy phép và đóng cửa, nhưng những bài báo ký tên XYZ và Chính Nghĩa viết về Việt Nam vẫn thỉnh thoảng còn thấy xuất hiện trên tờ Le Monde tại Paris và trên nguyệt san France-Asie của ông Rene de Berval, văn phòng đặt tại Hồng Kông. Theo một người bạn của cha tôi, thuộc giới thân cận với văn phòng Cố Vấn Chính Trị, ông Ngô Đình Nhu đã đặt giải thưởng một triệu đồng (1,000.000 đồng) cho bất cứ ai tố giác bắt được XYZ hoặc Chính Nghĩa! Một triệu đồng vào năm 1958 không phải là một số tiền nhỏ.

Từ năm 1958 trở đi, chính quyền gia tăng bắt bớ bất cứ ai phê bình chính phủ. Nhà chúng tôi bị ném lựu đạn, cha tôi bị mật vụ bắt rồi thả ít nhất cũng bốn hoặc năm lần chỉ để tra hỏi về những hoạt động của Việt Nam Quốc Dân Đảng hoặc tìm hiểu xem XYZ và Chính Nghĩa là ai?

Vụ đảo chánh thất bại ngày 11-11-1960 của Đại Tá Nguyễn Chánh Thi đã tạo ra lý do để chính phủ Ngô Đình Diệm ra lệnh bắt giữ hầu hết những chính khách tiếng tăm trong nước, trong đó có 18 nhân vật trí thức thuộc nhóm Caravelle(3). Ngày 13 tháng 11 năm 1963, hai ngày sau vụ đảo chánh thất bại, nhân viên mật vụ đến bắt cha chúng chúng tôi tại nhà (4).

Tháng 7 năm 1963, bốn tháng trước khi Tổng Thống Ngô Đình Diệm bị lật đổ, qua áp lực mạnh mẽ của quốc tế, cha tôi và một số nhân sĩ trong nhóm Caravelle bị đưa ra tòa án quận sự xét xử, rồi được trả tự do sau 3 năm bị mật vụ giam giữ.

Tháng 11 năm 1963, sau khi TT Ngô Đình Diệm bị lật đổ, chính những người đến bắt và thẩm cung cha tôi trước đây đã đến tận nhà xin gặp ông để tạ lỗi và xin ông bỏ qua những việc làm trước đây của họ. Tôi nhớ mãi giọng ôn tồn của cha tôi với những nhân viên mật vụ này: “Các chú chỉ là những người thừa hành, tôi chẳng oán giận gì các chú đâu...Quan nhất thời, Dân vạn đại. Chính quyền nào rồi cũng phải ra đi thôi. Riêng Nhân dân lúc nào cũng vẫn còn đó...” Tôi nhớ đại ý ông cụ còn khuyên họ: “...Các chú nên tránh việc lạm dụng chức quyền của mình để áp bức dân lành, đừng tra tấn, đánh đập những người tù nhân chính trị, nhất là những người quốc gia chân chính. Họ là những người có lý tưởng, dám hy sinh cả thân xác họ để đấu tranh cho quyền lợi của đồng bào, trong đó có cả quyền lợi của các chú và gia đình các chú...Thôi quên chuyện cũ đi! Bây giờ các chú cứ yên tâm trở về nhiệm sở làm việc. Tôi nghĩ chẳng ai oán trách và trả thù các chú đâu. Nếu các chú và gia đình có gặp việc gì phiền toái, cứ mạnh dạn đến báo cho tôi biết, tôi sẵn sàng can thiệp và giúp đỡ các chú bất cứ lúc nào ...”

Sự việc liên quan đến nhân vật XYZ và Chính Nghĩa xảy ra thắm thoát đã trên nửa thế kỷ qua. Để những bí mật lịch sử không bị chôn vùi cùng năm tháng. Để sử sách có đủ tài liệu chính xác của từng sự việc cụ thể, gắn bó đến đích thực con người cụ thể,

trong từng giai đoạn lịch sử, nhân sắp đến ngày giỗ năm thứ 31 của thân phụ chúng tôi (26/10/1976-26/10/2007), và cũng “để trả lại sự thật về cho lịch sử”, chúng tôi xin mạn phép được công khai xác nhận: “XYZ hay Chính Nghĩa, người mà ông Ngô Đình Nhu treo giải thưởng một triệu đồng cho ai tố giác cho chính phủ và nhân viên an ninh bắt được, đồng thời cũng là tác giả những bài tham luận chính trị (5) được đăng độc quyền trên tuần báo Thời Luận của ông Nghiêm Xuân Thiện vào những năm 1957-1958, chỉ là một người. Người đó chính là thân phụ của chúng tôi:

Cố LS Trần Văn Tuyên Sinh ngày 1/9/1913 tại tỉnh Tuyên Quang, Bắc phần

Mất ngày 26/10/1976 tại trại tù cộng sản Hà Tây, tỉnh Hà Sơn Bình, Bắc Việt.

Ông đã lựa chọn con đường của ông, quyết định ở lại Việt Nam để được chia xẻ những khổ đau cùng đồng bào, cùng bằng hữu và các đồng chí Việt Nam Quốc Dân Đảng của ông mặc dù Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ, qua Bộ Ngoại Giao Mỹ đã hơn ba lần yêu cầu và sẵn sàng sắp xếp để cho ông cùng gia đình rời Việt Nam. Vào tháng 4 năm 1975, khi chị tôi ở Hoa Kỳ điện thoại về nài nỉ ông rời Việt Nam, ông đã nói: “ Mọi người bỏ đi hết thì còn ai ở lại tranh đấu cho người dân thấp cổ bé miệng? Ba không muốn ra đi để rồi sống và chết ở ngoại quốc như một con chó già. Con đừng thuyết phục Ba phí thì giờ. Ba đã quyết định từ lâu rồi. Sinh ra ở đây thì sống chết ở đây ...”

Ông đã toại nguyện được sống và chết trên đất nước Việt Nam với câu khẳng khái duy nhất viết trong bản tự kiểm (điểm) tại trại giam cộng sản:

“ Tôi không có tội gì với Tổ Quốc và đồng bào tôi cả. Nếu có tội thì đó chỉ là tội chống lại đảng cộng sản Việt nam, chống thực dân, đế quốc, chống quân phiệt độc tài, áp bức và bất công xã hội”.

Đây là di sản tinh thần cuối cùng ông để lại cho con cháu và gia đình chúng tôi. Đúng như mong ước ông đã được chết trên quê hương sau đúng 47 năm dần thân từ một thiếu niên Việt Nam Quốc Dân Đảng năm 16 tuổi, bước vào con đường đấu tranh với hoài bão cao đẹp, để Dân Tộc dành lại Độc Lập , Dân Quyền được Tự Do, Dân Sinh được Hạnh Phúc .

Hôm nay, nhân ngày giỗ lần thứ 31, thấp nén hương lòng, tôi viết những dòng này, thay mặt các anh chị em, các con, các cháu, chắt và gia đình chúng tôi để tưởng nhớ đến người cha, người ông thân yêu đã trọn vẹn hy sinh cuộc đời cho đại nghĩa dân tộc. Người đã dạy dỗ và thường xuyên nhắc nhở anh chị em chúng tôi, “đù ở bất cứ hoàn cảnh nào, phải luôn biết yêu thương Tổ Quốc, biết tôn trọng danh dự, biết chia xẻ với kẻ khó, phải sống liêm khiết, lương thiện và trân quý Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.

Trần Tử Thanh

Chú thích:

(1)-*Chú Ba Khánh, quê ở Thốt Nốt, Long Xuyên, là em cụ Trần Văn Ân, Chủ nhiệm báo Đời Mới, Cựu Bộ Trưởng Thông Tin. Cụ Ân mất ở Pháp năm 2002, hưởng thọ 99 tuổi. Chú Ba Khánh được cha mẹ tôi xem như người trong gia đình. Chú lái xe cho gia đình chúng tôi được trên 22 năm, từ lúc cha tôi làm Bộ Trưởng Phủ Thủ Tướng năm 1951 cho đến khi chú về hưu vào năm 1973.*

(2)"*Thư ngỏ gửi Dân Biểu của tôi"* . Ông Lê Xuân Khoa , trong quyển VN 1945-1995, trang 437 đã trích nguyên văn một đoạn trong "The Two Vietnams" của Bernard Fall cũng ghi "*Thư gửi Dân Biểu của tôi*" là của ông Nghiêm Xuân Thiện viết. Như vậy cả hai vị này (Bernard Fall và Lê Xuân Khoa) đều nhầm lẫn. Khi viết tác phẩm của họ, chính họ cũng không biết XYZ là ai ?

Bài này nguyên văn có tựa là "**Thư ngỏ gửi ông Nghị của tôi**" tác gia là XYZ có ghi rõ trên bài báo.

(3)*Tại sao lại gọi là “nhóm Caravelle” hay “Bản Tuyên cáo Caravelle”?*

Một nhóm gồm 18 trí thức danh tiếng tại Miền Nam họp nhau lại ký một Bản Tuyên Cáo yêu cầu TT Ngô Đình Diệm “ khẩn cấp thay đổi chính sách, ban hành các quyền tự do dân chủ để cứu vãn tình thế và đưa đất nước ra khỏi cơn nguy biến.”. Bản Tuyên cáo cũng đề cập đến những vụ khủng bố nhữnh đảng phái, trí thức quốc gia, nạn bè phái, tham nhũng, chia rẽ trong hàng ngũ quân đội và công chức. Nhóm Caravelle còn yêu cầu Tổng Thống Diệm mở rộng chính quyền để mọi khuynh hướng chính trị có quyền tham gia vào công việc xây dựng đất nước. Vì lúc bấy giờ, chính quyền tổ chức mạng lưới công an mật vụ rất chặt chẽ, luật lệ lại không cho phép tụ tập quá 3 người tại nhà riêng nên cha tôi đề nghị các bác mở cuộc họp báo tại khách sạn Caravelle vào ngày 26 tháng 4 năm 1960. Khách sạn Caravelle là nơi đặt văn phòng của hầu hết các hãng thông tấn và là nơi thường trú của các kỹ giả ngoại quốc tại Miền nam, lại ít có công an mật vụ dòm ngó nên cuộc họp báo đã thành công tốt đẹp. Chính quyền đã trở tay không kịp. Vì lý do đó nên dư luận lúc bấy giờ mới gọi là nhóm Caravelle và bản Tuyên cáo Caravelle.

Nhóm Caravelle có tất cả 18 người gồm:

Ô. Ls Lê Ngọc Chấn, Khoa bảng Tam Trường Trần Lê Chất, Bs Phạm Hữu Chương, Bs Trần Văn Đổ (chú ruột bà Ngô Đình Nhu), Gs Trần Văn Hương, Bs Huỳnh Kim Hữu, Bs Nguyễn Tiến Hỷ, Ls Lê Quang Luật, Ông Trần Văn Lý, Bs Nguyễn Tăng Nguyên, Ông Tạ Chương Phùng, cựu Tỉnh Trưởng, Bs Phan Huy Quát, Ks Phan Khắc Sửu, Ks Lương Trọng Tường, Ls Trần Văn Tuyên,

Ks Trần Văn Văn, Bs Nguyễn Lưu Viên, LM Hồ Văn Vui.

(4) Ngày 13 tháng 11 năm 1960, lúc 2 giờ trưa, Đại úy Hồ Quang Vọng dẫn đầu khoảng hơn một chục nhân viên công an đến nhà mời cha tôi đi gặp “ Ông Cố Vấn “ (Ngô Đình Nhu). Đại úy Vọng tỏ rất lễ phép và lịch sự. Cha tôi nói “ ông cố vấn cần gì phải làm như thế, chỗ quen biết nhau cả. Các chú cứ về thưa lại với ông cố vấn, lúc nào cần cứ nhắc điện thoại gọi tôi để anh em nói chuyện với nhau.” Đại úy Vọng nhấn mạnh “ Đây là lệnh ở trên, xin Ls đi cùng với chúng tôi.” Lúc bấy giờ, cha tôi mới yêu cầu ông Vọng về lấy giấy mời chính thức của ông cố vấn. Ông Vọng vừa nói dứt lời thì một nhân viên công an vừa rút khẩu súng lục ra chĩa vào cha tôi vừa nói “ Đây là giấy mời ông đi theo chúng tôi.” Cha tôi rất bình tĩnh, tùm tùm cười, “Được rồi, nếu ông cố vấn muốn như vậy thì tôi sẽ đi, các chú để tôi lên lầu thay quần áo đã...”

Trước khi chờ cha chúng tôi đi, ông Vọng còn quay lại nói với chị tôi “ độ chừng vài tiếng đồng hồ nữa Luật sư sẽ về.” Chị tôi (Đạm Phương) đi theo cha tôi và toán công an ra đến cửa thấy có 4 xe jeeps và có nhớ bảng số ần tể của một trong số bốn xe đó. Nhờ vậy mà sau này gia đình chúng tôi mới biết là họ từ Tổng Nha Cảnh Sát ở đường Võ Tánh. Cha tôi bị mật vụ giam giữ và bị nhục hình ròng rã suốt ba năm trời.

Sau này Đại úy Hồ Quang Vọng thăng cấp Trung tá, ông rất quý trọng và thường đến thăm cha tôi lúc giữ chức vụ Quận Trưởng Quận Ba, Sài Gòn. Trung Tá Hồ Quang Vọng đã chết tại trại tù Tân Lập/ K1/Tỉnh Vĩnh Phú /Miền Bắc vào khoảng năm 1979.

(5) Hầu hết những bài báo do cha chúng tôi viết và ký dưới bút hiệu XYZ hoặc Chính Nghĩa đều do chị tôi (Đạm Phương) đánh máy, vì ngoài mẹ chúng tôi ra chỉ có chị là người duy nhất đọc một cách lưu loát chữ viết rất khó đọc của ông. Đánh máy xong, cha tôi xem và sửa chữa lại lần cuối trước khi ông đưa cho anh cả chúng tôi là LS Trần Tử Huyền, lúc bấy giờ đang là sinh viên đem trao tận tay bác Nghiêm Xuân Thiện. Một đôi khi, cha tôi cũng gọi tôi vào phòng làm việc của ông, bỏ mấy phong bì trong cặp sách và dặn tôi chỉ trao những phong bì này tận tay Bác Thiện khi chú Ba

